

Revistă săptăminală a Așezămintelor culturale

Preocupări pentru sporirea producției

Satele trăiesc evenimente de mare însemnătate. Oamenii au citit Hotărîrea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român și a Consiliului de Miniștri privind unele măsuri de îmbunătățire a regimului de valorificare a produselor agricole vegetale și animale. Ei comentează cu interes avantajele acordate prin Hotărîre și muncesc cu mîi mare avînt.

Constantin Frangulea, șef de echipă din cooperativa agricolă de producție Coșereni, regiunea București, arăta că măsurile cuprinse în recenta Hotărîre sînt pentru ei „încă o dovadă a grijii partidului și guvernului pentru sporirea producției agricole, pentru ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii”. Țăranii din comuna Cătrunești, raionul Urziceni, au făcut socoteala că numai prin valorificarea a 200 000 litri de lapte, cooperativa lor va obține un plus de 82 000 lei. Vor mai primi însemnate sporuri de bani prin vânzarea a 200 porci în greutate de peste 130 kg fiecare precum și prin vânzarea laptelui de oală și a legumelor.

Relațiile comerciale cu statul, valorificarea prin contractări a unor cantități tot mai mari de produse agricole constituie principala sursă de venituri a cooperativelor agricole de producție. Statul sprijină pe toate căile țăranimea cooperatistă să-și mărească aceste venituri. Pe lângă majorarea prețurilor de cumpărare la unele produse agricole, prevăzută în recenta Hotărîre, un sprijin important îl constituie mijloacele puse la îndemina cooperativelor de a mări continuu producția. Dar succesele depind, în primul rînd, de felul cum se muncește în fiecare gospodărie în parte.

Conștienți de aceasta, cooperativii din Brezoaie, raionul Răcari, au declarat că se vor strădui să obțină o producție mai mare de cartofi, aplicînd în mod rațional îngrășămintele chimice cumpărate de la stat, precum și mai mari cantități de îngrășăminte naturale. La rîndul lor, cooperativii din Cilnic, regiunea Hunedoara, vor lucra în așa fel, încît în anul acesta, vor obține cîte 3 000 litri de la fiecare vacă furajată; iar mulgătorul fruntaș Simion Uscat de la această cooperativă va obține 5 000 litri.

Asemenea exemple pot fi date și din alte regiuni ale țării. Oamenii știu că, cu cît averea obștească a unor cooperative agricole de producție este mai dezvoltată, cu atît și veniturile sînt mai impunătoare.

Desigur că pentru atingerea acestui țel e nevoie să existe și o preocupare continuă față de îmbunătățirea rasei animalelor și a solurilor tuturor plantelor. Și bineînțeles că acest lucru nu e ușor.

După cum se știe, cu cît un animal este mai productiv, cu atît e mai pretențios, necesită o îngrijire mai atentă. Așa se întîmplă și cu plantele. Cele de tot sînt mai sensibile, pot fi atacate mai ușor de dăunători și trebuie să li meru cu ochii la ele, să ostenești mai mult în vederea întreținerii lor. Dar osteneala aceasta este întotdeauna răsplătită. De lucrul acesta s-au convins pe deplin cooperativii din satul Văcăreasca, raionul Mizil, care, prin încrucișarea porcului Landrace cu Marele Alb, au obținut un metis foarte productiv care ajunge repede la o greutate de peste 130 kg. Veniturile aduse de acest porc sînt cu mult mai mari decît cele aduse de „Băltăreșul”, un porc „nepretențios”, crescut de cooperativa agricolă din comuna Grădiștea, raionul Călărași. Acest „Băltăreș” este, într-adevăr, mai puțin pretențios și nu „dă bătaie de cap”, dar nu se compară nici pe departe cu metisul Landrace-ului.

O mai bună organizare a muncii în vederea dezvoltării averii obștești și a sporirii producției prin aplicarea tuturor cuceririlor științei constituie îndatoriri de seamă ale membrilor cooperativelor agricole de producție. Și dacă la acestea se mai adaugă o mai bună valorificare a produselor prin încheierea de contracte cu unitățile de stat și cu cele ale cooperației de consum, succesul este asigurat.

Frumosul și modernul oraș Gheorghe Gheorghiu-Dej, regiunea Bacău, una din minunatele apariții pe harta țării în anul puterii populare

OAMENI ȘI PRIVELIȘTI NOI

Pornise către scăpătat soarele, între văile și dealurile moldovenești, pe cînd începusem șerpuirea scoboritoare spre malurile unui ochi de apă abia ghicit în zarea purpurie... Alerga deodată cu noi întreg peisajul parcă în galopul arcașilor de odinioară ai lui Ștefan cel Mare, prezenți în amintire și ei pe undeva printre șure și copaci. Era o liniște între dealuri ca de vecie oarbă, în care părea că și motorul automobilului nostru era făcut din pîslă și din cîlți.

Priveliști de mare încîntare a ochiului treceau una după alta și cu fiecare kilometru parcurs frumusețile se arătau a fi din ce în ce mai minunate. Ultima întorsură: se deschidea în penumbra văii largi comoara nevăzută de lumini de argint, sclipitoare peste întinderea fumurie a unui oraș neprevăzut în clipa dinainte.

Ochiul de apă era un lac pe ale cărui margini se înălțau turnuri albe și coșuri cu fum. În dreapta lor se ghiceau străzi largi, case înalte, un oraș nou de o eleganță ultramodernă... Accelerăm ca să prindem intrarea în această splendidă localitate încă pe lumina ștersă a soarelui. Bulevarde largi peste care se arcuriau brațele lămpilor de neon, construcții înalte, clădiri lungi, piețe, încrucișări largi de străzi. Aproape nedumeriți descoperim în plină singurătată de văi și sate răzlețe un oraș cu vitrine moderne, cu o lume elegantă, cu pereții caselor colorați, cu o atmosferă de mare bogăție sufletească pe lângă ambianța generală de înaltă bunăstare și mulțumire a locuitorilor lui: ne simțim în clipa contactului cu măreția, și noi la fel de mari. Cărări de flori și iarbă proaspătă, boschete, copaci tineri mărgineau aproape fiecare stradă, dînd asfaltului cenușiu înviorarea gingașă de culoare vie.

Orașul în care intrasem și care ne fermeca privirile își avea însă o particularitate interesantă: jumătate era alcătuit din locuințe și jumătate din uzine... Eram în plin miracol evident, în fața uneia dintre cele mai

mari înfăptuiri ale omului, chiar în miezul cel mai înfloritor al vieții noi socialiste: orașul marilor desfășurări, al imenselor bogății materiale și sufletești, Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Orașul uzină este născut de fapt din marile întinderi ale Combinatelor chimice și de cauciuc sintetic, ale modernelor laboratoare și hale de sinteze, ale cisternelor argintii, turnurilor, coloanelor și țevilor unui labirint tehnic nemaivăzut.

Orașul este una dintre marile realizări socialiste din țara noastră și unul dintre importante succese tehnice complexe în fața căruia omul anonim, constructor și inginer, a depus pricepere, dragoste și abnegație.

În regiunea unei sărăcii moștenite, săteanul de ieri a devenit azi tehnicianul muncilor de fină subtilitate, intrînd într-o formulă nouă de viață, careia avantajele orașului nou îi oferă cele mai bune condițiuni de viață.

O serie întreagă de sate și comune din jurul orașului lucrează și trăiesc din noile îndeletniciri tehnice, în timp ce în casele oamenilor belșugul a și intrat pe poarta larg deschisă. Cuvinte noi, ca și meserii noi, au început să circule prin omenirea ținută altădată la coarnea unui plug de lemn. Copiii satelor știu ce-i policlorura și vinilul. Femeile prostite de muncile unei gospodării sărace de altădată, știu din ce se fabrică nailonul, fierb laptele dimineața pe aragaz și-și fac curățenia matinală alegîndu-și la radio muzica după placul lor... Bărbații merg la „COMBINAT” pe motorete și motocicletate, cu autobuze și autocamioane special pregătite pentru ei. În uzină, ei au condiții nevisate de lucru unde munca lor calificată se transformă în randamentul producției superioare, sporînd astfel imensa bogăție a țării.

BARUȚU T. ARGHEZI

(Continuare în pag. 4-5)

În pag. a 3-a

Vă prezentăm
Combinatul din
Mihăilești

În pag. 4-5

De ziua copilului
de Lucia Demetrius

În pag. a 6-a

Sfatul medicului:
Gemurile
și dulcețurile
în alimentație

În pag. a 8-a

Instantanee
avicole
de Tudor Mușatescu

Recent, corul Casei de cultură din Cernavodă a împlinit 60 de ani. Cu acest prilej, corul a prezentat în fața unui numeros public un bogat program de cîntece inspirate din viața noastră nouă și din folclorul dobrogean. În fotografie: aspect din spectacol

CONCURS ARTISTIC în raionul Costești

Anul acesta, tradiționalul concurs desfășurat cu prilejul primăverii, a trecut în revistă cele mai valoroase producții ale cîntecului, jocului și portului popular din raionul Costești.

Trebuie remarcat progresul realizat în alcătuirea repertoriilor corurilor și brigăzilor artistice de agitație. Dirijori ca Ilie Predescu din Șerbănești, Constanța Negurescu din Cornăfel, Ion Bălleanu din Ghiganu, Drăghici Florea și Constantin Grigorescu din Tușulești au pus în repertoriu cîntece care slăvesc partidul, cîntece de masă și prelucrări de folclor.

Cu prilejul concursului, pe lângă repertoriul bogat, au stîrnit admirația realizarea artistică și scenică, frumusețea porturilor, în special a celor de la Ghiganu, Mirghia, Săpata de Sus, Izvoru. Parada portului a demonstrat nu numai caracterul bogat și variat al artei noastre populare, dar și remarcabile rezultate artistice dobîndite prin împlinirea inspirației noi pe elemente tradiționale ale creației populare.

Interesante și pline de succes s-au dovedit și programele brigăzilor artistice de agitație. Tematica a fost inspirată din actualitate. Programul brigăzii din Izvoru a avut ca punct de plecare întrecerile socialiste organizate în cooperativa agricolă de producție, cel de la Filiani s-a intitulat Hai cu toți la-nșămîntat, iar cel de la Pădurești, Dam zor la-nșămîntat, ca s-adunăm rood bogat.

De apreciere unanimă s-au bucurat și formațiile de dansuri. Ne-a impresionat virtuozitatea dansurilor de la Ciocești și Mozăceni-Vale și vigoarea celor de la Cornăfel, echipă

care și-a mărit numărul de dansatori, ajungînd la peste 40 persoane.

Făcînd o selecție artistică, Comitetul pentru cultură și artă va forma un ansamblu cu care se va prezenta în întrecerile viitoare organizate pe regiune.

Concursul a scos însă la iveală și o serie de deficiențe. Bunăoară, unele cămine culturale din cauza lipsei de preocupare au lăsat să se destrame formațiile de altădată. Așa, de exemplu, tov. Romulus Stănescu, dirijorul corului de la Popești, nici nu s-a străduit să reactiveze această formație, iar corurile de la Urlueni, Săpata de Jos, Filiani, Hirsești au scăzut numeric și din punct de vedere calitativ.

Este de neîngăduit ca o formație de dansuri ca aceea de la Urlueni, despre care s-a dus laima altădată în regiune, să se complacă într-o stare de totală inactivitate.

Dacă la majoritatea formațiilor s-a observat interesul de a realiza spectacole de calitate superioară, apoi despre formațiile de dansuri de la Slobozia, Popești, despre brigada artistică de la Silișteni-Lăngești, n-avem cuvinte de laudă.

Toate acestea reflectă desigur o serioasă lacună în munca activiștilor culturali din comunele respective. E drept că nici comitetele executive ale sîturilor populare din aceste comune n-au sprijinit în suficientă măsură activitatea artistică.

ION BADIȚĂ

inspector metodist

la Comitetul pentru cultură și artă
Costești-Argeș

AȘA DA!

Cu cîteva luni în urmă, în comuna Buru fusese numită director de cămin o tinăra învățătoare. Venise în această comună alături la hotarul dintre raionul Turda și „Țara de piatră” cu gânduri frumoase și cu multă însuflețire. Dorea din toată inima să organizeze în această așezare cu numai 150 de fumuri, o activitate bogată, să aibă echipe artistice la nivelul formațiilor bune din raion. Avea și o oarecare experiență în munca culturală. La Suțu, unde fusese învățătoare suplinitoare, dedicase căminului mult din timpul ei liber.

Cînd am cunoscut-o, în toamna anului trecut, Elena Luca avea deja ca director de cămin, un stagiu de peste o lună la Buru și era tare necăjită. Din tot ce plănuiise cînd a venit aici nu înfăptuise aproape nimic. Și totuși muncise mult, se străduise să facă tot ce putea. Lucra de una singură. Ținea conferințe și pregătea echipa de teatru, se ocupa de cor (o formație mică de 25 de persoane) și instruia brigada artistică. Nu era bine, dar n-avea ce să facă. Cadrele didactice (opt profesori și învățători) nu o prea ajutau. O lăsa să se descurce singură, de parcă activitatea culturală din comună ar fi fost numai treaba directorului de cămin. Corul pe care îl pregătea cînta numai pe o voce iar manifestările care aveau loc la cămin nu satisfăceau exigențele spectatorilor. „De ce oare nu mă ajută profesora de muzică Nicoleta Someșan la pregătirea corului, ea care a condus, înaintea vremei, cu succes formația corală din comuna Frata? De ce stau departe de activitatea culturală și alți profesori atît de bine pregătiți în domeniul lor de specialitate?” — se întreba deseori Elena Luca. Căuta răspuns la aceste întrebări. Se gîndea însă și la atitudinea ei, la felul cum a cerut ajutorul.

Munca culturală este însă o problemă a comunei întregi. Elena Luca n-a fost lăsată multă vreme singură. Pe la mijlocul lunii decembrie, Dionisie Lungu, președintele sîturii populare a convocat la o discuție cadrele didactice din comună. Această discuție, conjugată cu ajutorul dat de către Ion Hopîrtan, secretarul Comitetului raional pentru cultură și artă, de secția raională de învățămînt a reușit să rezolve o problemă dificilă care împiedica buna desfășurare a activității culturale din Buru.

La ședința amînită, cadrele didactice și-au dat seama că n-au procedat bine lăsînd munca culturală să se desfășoare fără aportul lor permanent, și s-au angajat să sprijine activitatea căminului.

„Poate că n-am avut întotdeauna tactul cuvenit în relațiile cu dumneavoastră... — s-a adresat Elena Luca profesorilor și învățătorilor. N-am știut să solicit ajutorul așa cum ar fi trebuit... Să muncim împreună pentru a oferi sîtenilor noștri o activitate culturală bogată”.

De atunci situația s-a schimbat mult la Buru. Cadrele didactice sprijină activitatea căminului, răspund de diferite sectoare de muncă. Profesoara Nicoleta Someșan instruieste corul, profesoara Teodora Țanga se ocupă de echipa de teatru iar învățătoarea Adriana Birșeșeanu este instructorul brigăzii artistice. Alte cadre didactice în conferințe, prezintă călătorii pe hartă sau almanahuri științifice etc.

În prezent, activitatea căminului e mai variată, mai strîns legată de preocupările oamenilor din comună, răspunde mai bine exigențelor sporite ale spectatorilor care vin în număr din ce în ce mai mare la manifestările culturale-artistice. Cum să nu-l atragă conferințele despre: Omul în Cosmos (expusă de prof. Rodica Iancu), Cum să ne creștem copiii (înlută de învățătoarea Melania Popu), călătoria pe hartă Orașe noi pe harta țării (prezentată de Ana Folta), conferințele pe teme agrozootehnice ținute de prof. Eugenia Gaița, cele de literatură expuse de prof. Tiberiu Graur ș.a.?

Membrii formațiilor artistice apreciază mult felul cum sînt pregătiți de către instructorii lor. Coriștii cîntă acum pe două voci și au numoi cuvinte de laudă la adresa profesoarei Nicoleta Someșan care se ocupă de ei. Coriștii Valer Mocanu, Romul Luca și alții spun: „acum învățăm mai bine cum să cîntăm. Tovarășa Someșan este foarte pricepută în muzică și exigentă. Învățăm cu drag de la ea”. Artiștii amatori din echipa de teatru și din brigada artistică se mișcă mai bine pe scenă, joacă mai frumos. Echipa de teatru a fost aplaudată în ultimul timp nu numai la Buru ci și în Borzești și Lungești, în comuna Dcolii unde au prezentat piesa Dănilă o ia razna de Teodor Boșca.

Am înțeles-o de curînd din nou pe Elena Luca. Se ocupa de organizarea deplasării echipei de teatru în comuna Iara, unde urma să prezinte un spectacol. „Acum e mai bine”, mi-a spus ea la un moment dat și mi-a vorbit despre multe manifestări frumoase realizate cu concursul cadrelor didactice din comună.

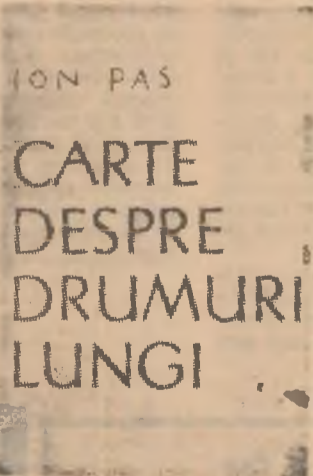
R. IARAI

Notă de lectură

Itinerariul străbătut de Ion Pas și descris în „Cartea despre drumuri lungi”, semnifică prin natura locurilor în care a poposit o diagramă europeană, căci implică o adevărată hartă vie a universului nostru continental văzut dialectic. Belgia, Danemarca și Finlanda inchiupie cu reliefurile lor inedite în ordinea organizării statale, a nivelului de trai și a perspectivelor, un etaj al edificiului; dintr-însul, vizitatorul trece la alt etaj și vede sau revede privești, locuri și oameni din R. D. Germană, R. P. Polonă și Uniunea Sovietică.

Ion Pas nu este numai călător, adică un om îndrăgostit de turism. Este, în primul rînd, un observator ager și, datorită acestei prețioase virtuți, un psiholog.

Astfel îl cunoaștem caracterizîndu-l pe deputatul Geldof și pe senatorul Machteus, pe guvernatorul Roppe și pe veteranul din Ypres, belgieni întîlniți cu prilejul vizitei făcute la ei acasă. Modul în care se reconstituie nu atît traseul cît pulsația lui vie ni se pare grăitor pentru posibilitățile și viziunea

specifică a memorialistului. Ion Pas privește totul: fațade de case vechi, muzee, străzi și firme, interioare și monumente. Însă ceea ce îi reține cu osebire atenția sînt oamenii, istoria lor, zguduitorul lor înclăștare cu destinul, chipul în care ei petrec în clipe de înșeninare, stăruința cu care vor să prefacă ce au în izvoare sporite de prosperitate și de civilizație. Cu alte cuvinte eroul său preferat este progresul materializat, concretizat în felurite personaje, mai modeste sau mai proeminente... Așa descoperă suferința unui popor mic cîmpit cînd de normanzi, cînd de spanioli, cînd de austrieci, cînd de Wilhelm al II-lea, cînd de paranoicul Hitler, sfîșiat de războaie religioase și de certuri intestinale. Dar acest popor mic nu s-a plecat în fața vitregiei sorții, a durat porturi, uzine și fabrici, a ivit din sinul lui făurari de artă ca Rubens și Breughel, oțelari și pescari, poeți și mîneri.

Ce descoperă în mijlocul lor peregrinul? Mai presus de orice, dorința de pace, respectul față de celeritate popoare, ospitalitatea și bunăcuviință. E im-

presionat de grija cu care făpturi simple îl cîntesc ca pe un mesager al țării noastre. În discuțiile pe care le poartă cu ei, simpli cetățeni sau personalități politice, grija cea mai mare a călătorului este să le răspundă în același spirit, binevoitor, prietenesc.

Va proceda la fel în Danemarca, în Finlanda, la fel pretutindeni pe unde îl poartă pașii. Respectul valorilor create, al geniului popular și cult de aiurea îi dietează gesturi pline de afecțiune și stimă cînd se întîlnește la Helsinki cu ilustrul arhitect Vainö Aaltonen sau cînd zăbovește la Odense, orașul de baștină al marelui H. C. Andersen, părintele atîtor basme minunate ce ne-au legănat copilăria. Rectorul Nuurmela de la Universitatea din Turku ca și directorul Muzeului de Artă din oraș se dovedesc cunoscători ai marilor noștri artiști: Caragiale, Grigorescu, Enescu.

Călătoria prin țările socialiste declanșează alte impresii, cristalizează alte concluzii. În Polonia populară ca și în Germania democratică victoria asupra fascismului se însoțește de

retrăirea coșmarului în care popoarele s-au zbătut sub cizma cîmpitorilor. Dar ca și în Belgia, bunăoară, călătorul simte voînța fermă a semenilor de a-și apăra liniștea căminului, securitatea și preocupările pașnice.

Ca reporter memorialist, Ion Pas cultivă contrastul, surprinde prin efecte dinamice o ambianță careia îi ia pulsul în notații nervoase, sugestive, frecvent asociative. Descripțiile ciștigă astfel în densitate, ele dobîndesc un incontestabil relief evocator.

În cartea lui Ion Pas, alăturarea prezentului de trecut și deschiderea tonică spre viitor se realizează armonios. Ion Pas a creionat o imagine elocventă despre lumea contemporană pe care ne-a înfățișat-o în spectacolul cotidian al preocupărilor și aspirațiilor ei. De aceea „Cartea despre drumuri lungi” se dovedește la lectură pe cît de atrăgătoare pe atît de utilă celor mai variate cercuri de cititori.

H. ZALIS

Ediția pentru literatură, 1965.

Vă prezentăm COMBINATUL DIN MIHĂILEȘTI

Autobuzul te lasă în mijlocul comunei Mihăilești. Te-ntoroi oțiva pași înapoi și-o iei la stînga pe-o uliță, printre case țărănești. Mai încolo de marginea satului, se deschide deodată perspectiva unui cartier cu construcții noi. Blocuri cu etaje și ferestre luminoase, alei cu asfalt, îmbrățișate de talazuri verzi, ronduri de flori și garduri vii, arhitectonică modernă, aerisită, piloni de beton înalți pe umerii cărora se-ntinde rețeaua de iluminat cu tuburi fluorescente.

Aici se află noul Combinat avicol Mihăilești.

Cum intri în marele combinat, în dreapta, se află secția incubatie. Cartea ei de vizită: anual se produc aici, într-o încăpere nu prea mare, 2.250.000 pui de o zi. Din aceștia 1.360.000 se livrează altor combinate specializate în creșterea puilor de carne iar restul se rețin aici și se cresc timp de câteva luni în scopul producerii de puicuțe pentru prăsilă, necesare popularii altor combinate din împrejurimi. De la începutul anului și pînă acum au fost scoși din 1.890.000 de ouă, 1.550.000 pui. Planul a fost depășit cu 14 la sută la puii scoși și cu 22 la sută la numărul ouălor incubate. Și cînd te gîndești că aici lucrează o echipă formată doar din 7-8 oameni.

Urișa cloșcă mecanică e compusă din 3 aparate de incubat. Trei incubatoare automate. Fiecare dintre acestea „cloște” nu mai puțin de 56.000 ouă. E o performanță care te uluiește. Să vezi și să nu crezi.

Procesul de producție a puilor, după cum spun specialiștii și operatorii de aici, începe cu... sala de sortarea ouălor. De 3 ori pe zi, din sectorul de producție al combinatului, se aduc aici ouăle și se face o triere amănunțită. Ouăle se aranjează apoi pe site metalice, care sînt păstrate într-o încăp-

re cu temperatură scăzută pentru a nu-i da embrionului — îmi explică medicul veterinar Ioan Papadopol, inginerul șef al combinatului — posibilitatea să-și înceapă dezvoltarea înainte de a intra în incubator. De ce? Pentru că, spre deosebire de cloșca obișnuită, găina, care scoate puii timp de 3-4 zile, incubatorul îi scoate pe toți deodată, la aceeași oră. Și nu 10-12 ci 56.000. Iată de ce dezvoltarea embrionului trebuie să înceapă în același minut. Altfel...

O dată introduse în sitele acelea metalice ouăle rămîn în incubator 18 zile. Aparatul, el însuși are grijă de întregul proces. Operatorul doar observă. Temperatura și umiditatea se reglează automat în raport cu creșterea numărului de zile și cu metamorfoza embrionului. Cum știe operatorul ce se-ntimplă acolo, înăuntru? Privind parametrii „recorderului” — un tablou cu grafice automate de înregistrare. Pînă și întorsul ouălor în site se face automat, parcă de o mină nevăzută, dirijată de un mecanism complicat. Cele 6 lămpi colorate indică intrarea în funcțiune a diferitelor agregate. Una din ele este lampa pilot care semnalizează orice defecțiune. Dacă, spre exemplu, se întrerupe cu-

rentul, ori dacă temperatura se ridică peste normal, acest ochi magic roșu clipește. În cazul în care operatorul nu-i pe aproape, după cîteva secunde, lampa pilot pune în funcțiune o sonerie.

După 18 zile, ouăle sînt scoase din incubatoare și se introduc în cele 3 eclozatoare, unde rămîn ultimele 3 zile ale perioadei de incubatie. Aici există alt regim termic și de umiditate care favorizează ieșirea puilor din ouă și uscarea lor. Șase fete, care au învățat de curînd gingașa meserie de operatoare, unele fiice de cooperatori din sat: Ioana Marin, Bălașa Strejan, Vasilica Toma, Elena Mihai și celelalte — scot sitele cu ghemotoacele de vată mișcătoare și, cu dexteritate, sortează plîpînde de ființe așezîndu-le în lăzi de hirtie, cîte-o sută, laolaltă, pe un așternut uscat de coji de floarea-soarelui.

După ce am îmbrăcat halate albe și am luat galoși în picioare, pe care i-am udat bine în soluție de formol, ni s-a permis să vizităm apartamentele tinerelor generații de inaripate. Au adăpători automate care mențin.

în niște jgheaburi mici, apă în permanență. Omul nu intervine. Totul e mecanizat și automatizat. Hrana, conform unui grafic, se așază în niște buncăre montate într-o cameră alăturată — ca să nu facă zgomot și le sosește prin benzi trasportoare de unde fiecare puicuță se servește după bunul ei plac.

Aici, viitoarele găini trăiesc 145 de zile; după aceea sînt trimise unităților agricole producătoare de ouă. În primele patru luni ale anului, combinatul a realizat și livrat peste prevederile planului, peste 260.000 ouă, aproape 40 de tone păsări și 11.000 pui de o zi. Realizările combinatului sînt pline de semnificație. De munca pușinilor oameni de aici depinde într-o mare măsură nivelul și ritmul de dezvoltare a acestei ramuri de producție agroalimentare: avicultura. Și munca lor este cu atît mai importantă, cu cît lucrează ca oricare colectiv dintr-o uzină sau dintr-o fabrică. Dar are un plus de frumusețe: din miinile lor ies ființe vii, însăși viața...

VASILE CĂBULEA

O parte a complexului avicol din Mihăilești, regiunea București

INDEMN LA PRODUCȚII SPORITE

Cooperativa noastră agricolă se numără printre unitățile mari producătoare de cartofi din regiunea Bacău. Numai în anul trecut, din valorificarea producției de cartofi am obținut un venit de 1.287.000 lei.

Recenta Hotărîre a Comitetului Central al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R., mărește interesul țăranilor cooperatori din comuna noastră de a spori producția la hectar. Numai pentru cantitățile contractate noi vom realiza, în plus, un venit de peste 250.000 lei. Din discuțiile purtate cu o parte din țăranii cooperatori am ajuns însă la concluzia că putem spori cantitățile contractate.

Rezerve pentru creșterea producției la hectar sînt destule în cooperativa noastră. În primul rînd, spre deosebire de anul trecut cînd am acordat puțină atenție fertilizării solului, în acest an întreaga suprafață de 370 de hectare pe care o cultivăm cu cartofi a fost bine îngrișată.

Pentru obținerea unor cantități cît mai mari de cartofi timpurii, pe o suprafață de 26 hectare am plantat cartofi iarovizați cu ajutorul aparatului cu unde electromagnetice de care dispune cooperativa noastră. Cultura de pe 15 hectare va fi irigată. În afara soiurilor cultivate pînă acum, am introdus noi soiuri de cartofi timpurii cum ar fi: „Periwosnek” și „Irisch Kobler”, iar din soiurile tîrzii „Mercur”.

Combaterea la timp a dăunătorilor constituie pentru noi o preocupare de prim ordin. În această privință, în anul trecut, am primit un prețios sprijin din partea statului care ne-a pus la dispoziție avioane utilitare. Pentru a asigura condiții cît mai bune de combatere a dăunătorilor, cu ajutorul aviației, în acest an întreaga suprafață de cartofi a fost amplasată într-o singură tarla. Mecanizarea unui volum cît mai mare de lucrări, ca și executarea acestora la timpul optim, constituie una din premisele ce asigură obținerea de producții sporite.

ROMULUS ALEXANDRU

inginer agronom la gospodăria agricolă de producție din comuna Săbăoani, raionul Roman

FAȚA NOUĂ A SATULUI

Cu fața nouă a comunei Baba Ana, regiunea Ploiești, am luat o primă cunoștință înainte chiar... de a ajunge în comună. Nu, nu din auzite. Din văzute. Cu 5 km înainte de comună am pășit pe o șosea asfaltată pe care, am aflat mai tîrziu, cooperativii o numesc, mai în glumă, mai în serios „autostrada noastră”. După felul cum se prezintă, „autostrada” n-are nimic deosebit. Este o șosea asfaltată, obișnuită, destul de lată și cam afiț. Tilcul cuvintelor „a noastră” revelă însă un fapt deosebit care merită a fi consemnat. În locul acestei șosele, acum trei ani, exista un prăpădit drum vicinal, „pasul și hirtopa” cum foarte plastic ni-l evocă un localnic.

„După ce ne-a necăjit ani de zile, într-o bună zi ne-am „supărat” și, într-un sfat larg, am hotărît: destul! Ne facem drum nou. Șosea cum scrie la carte. Cu bitum, asfaltată, să nu ne mai zdruncinăm rinichii și toate încheieturile în hurducături”. L-am citat pe Eroul Muncii Socialiste Ion Stanciu, președintele cooperativei agricole de producție. Aceste vorbe au fost rostite acum trei ani. Azi șoseaua este fapt împlinit.

Șoseaua noastră, căminele noastre culturale, școlile noastre, dispensarul nostru, cooperativa noastră, spațiile noastre verzi, casele noastre. Este imposibil să numeri de cîte ori folosec localnicii, într-o discuție obișnuită, forma plurală a adjectivului posesiv. Ceea ce nercepi însă, de fiecare dată, este timbrul cald, mîndru, cu care rostesc aceste cuvinte, **al nostru, ale noastre**. Mindria, încărcătura aceasta deosebită a cuvintelor, are însă o puternică acoperire. La numai doi ani diferență, în 1959 și în 1961, cooperativii din Baba Ana și-au durat două frumoase cămine culturale. Avînd o capacitate de 400 și respectiv 500 de locuri, cele două cămine au o construcție modernă și o înzestrare bogată, asigurînd activității culturale din comună un cadru plăcut, îmbietor.

O impresie de neșters țî-e lasă grădinile, spațiile verzi amenajate în comună. Am numărat șase asemenea spații verzi numai în centrul comunei; în fața sfatului popular, al cooperativei agricole de producție, a căminului cultural, a școlilor, în fața cooperati-

vei de consum, frumoase grădinițe zimbesc trecătorului. Ronduri de trandafiri, de bujori, brazde de dalii, de panselile, alei cu pietriș alb — culori fragede țesute pe un covor verde — atrag și încîntă ochiul.

Nu întimplător omul care vine pentru prima oară în Baba Ana are impresia că în întregime, comuna este nouă. Ulițe la rînd, casă cu casă, te întimpină culorile proaspete ale pereților, luciul nou al țiglei sau al tablei de acoperiș. „Și totuși nu toate casele sînt noi — ne încredințază președintele cooperativei agricole de producție, — unele din ele sînt renovate, reconstruite, mai mari, mai frumoase, după gust. Sînt unii care și le-au refăcut de două-trei ori. Nu le-a plăcut casa prima oară, jos cu ea, nu le-a plăcut nici a doua oară, au mai refăcut-o o dată, pe placul inimii. Asta nu înseamnă că n-avem și case noi. Avem peste 300, adică cam vreo trei sferturi din comună”.

Insemne ale prosperității. Care este origina lor? Am cercetat realizările pe anul trecut ale cooperativei. Dintr-un venit total de 3.606.000 lei, cooperativii au obținut 2.172.000 lei în sectorul vegetal și 1.247.000 lei la cel zootehnic. Acesta din urmă, în plină dezvoltare, numără, la ora actuală, 2.000 oi, 300 bovine, 300 porci și 2.800 păsări. Prosperitatea cooperativei agricole de producție, recunoscută ca frunță pe regiune, își are corespondentul firesc, dialectic, în bunăstarea membrilor ei.

Am fost oaspeții, preț de vreo 15-20 de minute, ai cooperativului Stelian Năstase, care nu de mult și-a inaugurat casa nouă. O casă cu cinci camere, frumos mobilată, cu televizor, mașină de cusut, aragaz, toate cumpărate „cu bani gheată”. În curte o motocicletă, o bicicletă obișnuită și una cu trei roți, a Silvicăi, atestă pasiunea comună pentru „mica mecanizare” (am notat expresia soției) a familiei Năstase.

Consemnăm în încheiere deosebita semnificație a unui fapt nou. Alături de casa lui Năstase sînt alte multe case noi. Toate au o construcție modernă, pretențioasă. Aproape fiecare din aceste case a avut însă mai mulți constructori. Stelian Năstase și-a clădit casa cu ajutorul lui Gheorghe Sterea iar Gheorghe Sterea și-a ridicat-o pe-a lui cu ajutorul lui Stelian Năstase. Fiecare a muncit la construirea casei celui-lalt. La fel au procedat Ștefan Dobre, Ilie Iacob și încă mulți alții. Deși unii și-au zidit casa într-un an, iar ceilalți peste un an sau doi, la construirea lor au lucrat împreună, uniți prin încredere, prin adevărat spirit tovarășesc.

MARIUS POPESCU

Școala tehnică agricolă din Turda-Cluj. Elevii anului III de tehnică veterinară executând lucrări practice de laborator

Pe pământul ciulinilor milenari

Renăscut o dată cu întreaga Dobrogea, raionul Adamclisi, străvechi pământ udat de ape și viituri, dunărene; ars deopotrivă de soare și vânturi, oferă oricărui vizitator posibilitatea să constate prefaceri uluitoare. Aici, douăzeci de ani de viață socialistă se compară cu erele geologice. În douăzeci de ani, pământul ciulinilor milenari, pământul de bejenie al locuitorilor săi, s-a transformat în pământ roditor, mănios, temelie trainică așezărilor omenești. Acum oamenii de aici au fost învățați cum să se unească pentru a înfringe vrăjmășiile naturii. Învățătura și unirea le-au înzecat puterile și ei, dobrogenii, au făcut minuni.

Cu ce se poate compara aici trecutul? Înainte de eliberare, pe actualul teritoriu al raionului Adamclisi, boierii stăpâni ai locurilor aduseseră 4 tractoare din străinătate. Astăzi, pământul gospodăriilor de stat și al cooperativelor agricole de producție este lucrat cu 1320 tractoare și mașini agricole.

Bătrânii își amintesc că pe moșiile Adamclisiului, erau 3 agronomi. Azi, în agricultura socialistă a raionului, lucrează mai mult de 100 de ingineri (agronomi, zootehniști, mecanizatori).

Dealurile sterpe au fost puse în valoare de acești reprezentanți ai științei și ele le-au oferit în scurt timp roadele.

Până departe, peste hotarele țării s-a dus faima „afuzaliului” din podgoriile Ostrovului. Vinul s-a învins la concursuri cu medalii de aur. Pe o suprafață mică, în trecut, viile dădeau cam 3000—4000 kg struguri la hectar. În 1964, pe mari suprafețe, în Ostrov s-au cules peste 10000 kg de struguri la hectar.

Alte comparații? Cu douăzeci de ani în urmă, printre ciulini și tufe umblau cirezi de vaci costelive, mai mult sterpe. Erau puține, revenind câte una la 3—4 familii. Oi erau mai multe dar nu treceau de 15000 pe toate izlazurile raionului de azi.

În anii socialismului, locuitorii raionului Adamclisi au devenit renumiți crescători de animale. Numai în cooperativele de producție cresc 11600 taurine, peste 120000 ovine, peste 16000 porcine și multe alte specii de animale și păsări.

S-au dezvoltat — fără posibilitate de comparație cu trecutul — și celelalte ramuri ale agriculturii.

Media de 300—400 kg de grâu la hectarul arat cu plugul tras de cai sau măgari se poate oare compara cu aceea de peste 1500 realizată în 1964? Dar pomul? Producția de peste 2000 kg boabe la hectar,

cât s-a obținut în cele mai multe cooperative agricole de producție din raion, era un vis al unor savanți de renume ca profesorul Borcea care dorea Dobrogei soarta sa de astăzi.

Dealurile Ostrovului, Oltinei, Mirleamului, Alimanului, sterpe și ruginii altădată, care păreau sortite pe vecie pustietății, au fost transformate în grădini roditoare, de o nemaipomenită frumusețe, acum la înflorire și toamna la culesul rodului.

Așadar, Dobrogea socialistă a devenit centru de atracție. Aici, în anii de început ai cooperativizării agriculturii, au venit specialiști din toată țara „să dea o mână de ajutor” țăranilor care doreau să-și refacă viața. Au venit „în campanii” și s-au stabilit definitiv.

„Cine vine în Dobrogea nu mai pleacă” — mi-a spus inginerul Alexandru Pașca, venit în Dobrogea din Reghin. Acest adevăr este confirmat cu prisosință în raionul Adamclisi. Ingerul Eugeniu Păun, venit din București, se consideră dobrogean prin soție și prin fiul său născut dobrogean; Ilie Dăncile și Ion Petridianu ingineri veniți aici de pe alte meleaguri se consideră dobrogeni (susțin că anii de început ai cooperativizării le-ar fi dat un certificat mai autentic decât acel de naștere); același sentiment îl manifestă și inginerul agronom Ilie Tărășan venit din Sibiu.

Ce lipsește azi țăranului dobrogean? Numai în satele raionului Adamclisi și numai în 1964 s-au desființat mărfuri în valoare de 7330000 lei. Oamenii au cumpărat în acest an 1135 aparate de radio, 467 mașini de cusut. Noile familii au cumpărat 1328 garnituri de mobilă. Și-au cumpărat motocicletele, biciclete și televizoare. Bine hrăniți și frumos îmbrăcați locuitorii de pe aceste meleaguri au preocupări intelectuale dintre cele mai diverse.

Aici funcționează 127 de formații artistice care reunește peste 2000 de artiști amatori. La dispoziția locuitorilor sînt 19 cămine culturale, 8 săli de cultură, 60 biblioteci cu peste 140000 de volume. Bucurîndu-se din plin de grija statului, copiii cooperativelor din satele dobrogene, în aceleași sate unde înainte peste 60 la sută din locuitori erau analfabeți, au la dispoziție tot ce le este necesar pentru completa lor dezvoltare...

Acestea-s realități definitive, adînc și tradițional statonice în Dobrogea socialistă ca și în întreaga țară.

MIHAI AIRINEI

OAMENI ȘI PRIVELIȘTI NOI

(Urmare din pag. 1)

Fostul loc al unor răspintii de cărări în valea largă dintre dealurile verzi, Onești, inexistent pe harta veche a țării, a devenit într-o zi un mic șantier unde o mină de oameni săpau din loc în loc, făceau măsurători, planuri și hărți pe care nimeni din jur nu le-ar fi înțeles privindu-le. Au venit apoi plugurile grele de nivelat pământul, betonierele, camioanele cu materiale și liniile firave de pe hărțile inginerilor au devenit temeliele caselor noi, străzi, răspintii și parcuri. Ani de muncă și ani de realizări: astăzi orașul cel mai nou al țării poartă numele fiului cel mai iubit al poporului nostru, cel care cu surîsul bunătății pe buze a hotărât ca în acest loc să se înalțe marele complex chimic.

Localnicii își mai aduc aminte de acele clipe pove-

tind cu mîndrie bine meritată despre felul cum vedeau noul oraș crescînd sub ochii lor zi de zi...

Am intrat într-unul dintre blocurile orașului. Ne-am întîlnit pe scări și holuri cu copii care se întorceau de la joacă în apartamentele lor. Toți de aceeași vîrstă; trei — patru ani.

E vîrsta viitorilor cetățeni ai orașului care peste vreo alți trei ani vor intra cu toți la școală, o vor absolvi-o toți deodată și din nou cu toții vor da pe la douăzeci de ani o mare generație nouă de tehnicieni, ingineri și cărturari ai orașului. Poate că peste 16—17 ani, prin anii de după 1980 vom fi chemați să jucăm la nunta cea mai mare și cea mai bogată din lume a sutelor de flăcăi și a sutelor de mirese care-și vor întemeia noile lor cămine ferice, amintindu-și abia în treacăt că în urmă cu vreo 25 de ani pe aceste meleaguri nu era mai nimic...

AVEA SĂ VINĂ VREMEA

Cu fel de fel de solzi și de taftale înzorzonați ca știucile și somnii, — frumoasă era viața... Visau domnii la subsuoara dulce-a lenei goale.

Am cunoscut țărani pascînd leurdă, ca broasca și ca vitele blajine, pe vremea secetei cînd alții-au dus-o bine și nu știau că disperarea zburdă.

Ori de-au știut, putu ca să le pese cam cît îi pasă șarpelui de-o pradă minusculă. Frumoasă erai, stradă; păhărniceau jivinele la mese!

Și cea mai fără preț din mărfi, mai neagră era doar munca, pururi cumpărată pe-un borș de știr, pe-o așchă de gheată în țara ta cu doine și pelagră.

Mînceau mai multă piine cîii popii, la curți argații își vorbeau în șapte și mițele prințesei mai mult lapte, decît Ionii țării 'nalți ca plopii.

Și-am tot întins în blid cu mămăligă, să aibă domnii față mătăsoasă. Hei! cîntece de seceră și coasă, avea să vină vremea și să-i frigă...

ION CARAION

PREZENTUL

Prezentul e lumina vieții noastre
Priviți-l printre sonde și uzini
În grînele și-n apele albastre
Curgînd spre noi și dîndu-ne lumini.

Prezentul e aici în casă nouă
În piinile pe masă aburînd
În mari tarlale strălucînd de rouă
Ce în miresme pure ne cuprînd.

Prezentul pretutîndeni ni se-arată
Prezentul e în noi, fremătător
Pun flamura de foc desfășurată
Noi din prezent intrăm în viitor.

Prezentul e viața noastră bună
E evul comunist de neînfrînt
Tot ce-am clădit în viață împreună
E evul fericii pe pămînt!

RUSALIN MUREȘAN

George ENESCU

Pe măsura scurgerii timpului, o dată cu popularizarea creației lui George Enescu, imaginea acestui titan al muzicii românești imprumută contururi din ce în ce mai precise, chipul său — de parte de a păli în umbra ultării — se luminează și capătă acea strălucire proprie geniilor, iar opera încâlzește din ce în ce mai puternic inimile iubitorilor de frumos. Deceniul care a trecut de la moartea lui Enescu deși ne-a estompat amintirea violonistului, dirijorului, pianistului și profesorului Enescu, ne-a relevat totuși domeniul unde autorul lui Oedip va rămâne nemuritor: compoziția. Astăzi, timpul a luerat pentru compozitorul Enescu, numele său fiind mereu alăturat de muzicologia internațională principalelor figuri ale artei contemporane.

Totdeauna, muzicianul nostru și-a iubit lucrările mai presus de orice realizare interpretativă. Modestia lui caracteristică însă, l-a împiedicat deseori să-și execute public opera. A preferat să dirijeze sau să cînte la vioară și pian piesele colegilor, lăsându-le pe ale sale multă vreme în mape. Așa s-a produs imaginea deformată asupra compozitorului Enescu, nevoit să trăiască — chiar și în patria sa — în umbra violonistului Enescu. Multe lu-

ENESCU — sculptură de Gheorghe ANGHEL

crări — am îndrăzni să afirmăm dintre cele capitale (suficient să amintim Oedip, Vox Maris, Simfonia de cameră, Cvintetul cu pian) — au răsunat la noi după moartea maestrului. De aceea, abia acum îi deslușim „ideea fixă” — cum a numit-o Enescu pasiunea compoziției — de „a fi numai compozitor”.

S-a spus că moștenirea sa artistică este „restrinsă”. Intr-adevăr, nu depășește 60 de lucrări și din acestea doar 33 au număr de opus, (deci le-a socotit definitive și demne de a intra în catalogul creației sale) într-o existență de aproape 75 de ani. Dar — remarcă Enescu — „aceasta este pentru că am vrut să dau — o spun foarte sincer, fără fals orgoliu sau josnică umilință — tot ce e mai bun în mine”.

Și acest „mai bun în mine” mi s-a relevat acum, în deceniul care s-a scurs de la dispariția sa. Cele trei festivaluri internaționale ce-i poartă numele au avut darul să ne scoată la lumină opera Oedip și poemul simfonic Vox Maris, dar mai presus de toate să facă să vibreze strunele inimii a sute de tineri concurenți străini la fiurul muzicii enesciene. În contact apropiat cu moștenirea sa artistică, generația noastră de compozitori contemporani a învățat să ridice folclorul românesc la valoarea artei universale. Prin Enescu s-a afir-

mat pe plan mondial școala noastră muzicală, prin Enescu am deschis poarta consacării.

Astăzi, înțelegem mai bine ca ieri, aportul său la dezvoltarea muzicii românești, fiindcă am început să deslușim esența artei enesciene, mijloacele sale de expresie artistică, particularitățile stilului. Muzica lui Enescu respiră parfumul trecutului înaintașilor, aroma și prospețimea comorii populare, nou-tatea limbajului contemporan, ineditul personalității sale copleșitoare. Poema română și Rapsodiile sînt mugurii care anunță Suita sătească și Sonata pentru vioară „în caracter popular românesc”. Recitativul de baladă populară din Suita I pentru orchestră va căpăta o formă nouă de expresie în aria vocală din Oedip. Între lucrările de tinerețe și cele de maturitate, Enescu nu-și trădează idealul artistic, ci doar și-l îmbogățește, și-l amplifică, fiind mereu „el”. Este uimitoare săgeata ascensiunii continue spre universal, rămîind permanent național și unitar.

Cînd se va scrie istoria civilizației contemporane, George Enescu va ocupa desigur un loc de seamă în cultura mondială, spre mîndria poporului român care îi prețuiește cu adevărat moștenirea creatoare.

VIOREL COSMA

Lucia DEMETRIUS

De ziua copilului

Sărbătorim în fiecare an zile însemnate, care ne reîmprospătează în suflet sentimentul libertății noastre de popor încercat și victorios, care ne fac să ne adunăm amintirile de luptă și de cuceriri treptate, să ne aruncăm gîndul cutezător în viitor. Sărbătorim și Ziua Copilului, între alte sărbători mai însemnate, mai grave, și ziua asta ne înfioară de duioșie și emoție. E vorba de copilul nostru, de copiii noștri, de toți copiii din lume, de făpturile astea mici de care răspundem, în care ne vedem pe noi înșine mai întregi, mai desăvîrșiți, care sperăm că vor arăta așa cum am vrea noi înșine să fim în ceasurile în care ne cerem mai mult, căroră vrem să le netezim drumul cu fiecare înfăptuire a noastră.

Dacă fiecare ființă vie își iubește puiul din instinct, și-l apără tot instinctiv, în dragostea noastră pentru copil a intrat de mult o lumină nouă, un gînd nou: acela că trebuie să facem din el un om întreg, care să dea în măsura în care primește, și mai mult încă, un constructor, un creator, o făptură generoasă și dreaptă. Nu e vorba numai ca ființa noastră, care are bucle aurii și scoate vorbe năstrușnice să fie într-o zi fericit, ci să vrea și să fie în stare să creeze și fericirea altora. Sentimentul părintesc s-a îmbogățit și s-a înălțat, și răspunderea părintelui a depășit de mult instinctul de ocrotire firesc.

Pentru el sînt creșele, grădinițele, școlile, pentru el hăinuțele cele mai frumoase și jucăriile cele mai năzdrăvane, pentru el emisiuni la televizor și tabere de vară. Pentru copilul din oraș și din sate, bucuriile copilăriei au devenit adevărate bucurii, pe care nu i le mai fură nimeni. Dar tot pentru el e încordat spiritul nostru care apără dirz libertatea și pacea, și drepturile, și tot ce i-e hărăzit omului în socialism.

Ziua Copilului? Toate zilele sînt ale lui. Dar asta, una dintre toate, în care în cinstea lui încep să înflorească trandafirii, și noi, părinții, îi pregătim jucării, prăjituri și petrecere, în care țara întreagă îl sărbătorește, ziua asta ne aduce aminte mai bine de gingășia lui, care ne cere gingășie, de fragilitatea lui care ne cere atenție, de viitoarele lui răspunderi de om, care ne cer luciditate, severitate uneori, de sensibilitatea lui care ne cere dragoste mereu, de mintea lui care pricepe mai înainte ca părintele să-și dea seama că i-a crescut copilul, și față de care sîntem datori cu pilda întregii noastre vieți fără cusur.

Dimineață de basm la biblioteca comunală din Miercurea, raionul Sbeș

SORG HIBRID

Valoarea nutritivă a furajelor însilozate este astăzi unanim recunoscută de către toți crescătorii de animale. De aceea, se caută mereu realizarea de noi soiuri și varietăți de plante care să dea recolte cât mai mari în vederea însilozării. Pe această linie, în S.U.A. a fost creat un fel de sorg hibrid care atinge înălțimea de circa 4,5 m și dă o recoltă de aproximativ 50-80 tone de masă verde la hectar. Conținutul de substanță uscată a noii plante este de 1,5-2 ori mai mare decât conținutul de substanță uscată a porumbului sau a sorgului obișnuit.

Cu toată înălțimea sa mare, sorgul hibrid rezistă bine la vânturi și la ploi.

TRATAREA PLANTELOR CU UREE

După cum relatează Buletinul tehnico-stiințific al agenției P.A.P. (R.P. Polonă) bolile cartofului și tomatelor pot fi tratate cu uree. Ureea trebuie folosită în proporție de 15-20 kg la ha ca adaos la substanțe chimice utilizate împotriva ciupercilor. Ureea mărește conținutul de proteine în plante și rezistența lor față de boli.

LUNA DEVINE TOT MAI MICĂ

În urma recentelor cercetări și calcule ale unor savanți americani s-a constatat că meteorii și smulgi zilnic o masă de aproximativ 600 kg din suprafața lunară. Minusculele particule nu sînt prinse din nou în câmpul gravitațional al planetei ci se risipesc în spațiu și ca urmare Luna devine tot mai ușoară.

Deși meteorii nu au de regulă nici măcar 1 mm diametru, ei pot provoca, ca urmare a marii lor viteze de pînă la 70 km/sec, asemenea virtuțuri ale prafului lunar, încît acesta este proiectat în afara câmpului gravitațional al satelitului nostru.

Constatarea savanților americani are o mare importanță pentru zborurile cosmice în direcția Lunii.

MOTOR ATOMIC PENTRU AUTOMOBILE

În S.U.A. s-a experimentat folosirea unui motor atomic pentru automobile. Pînă acum au fost efectuate trei curse cu un automobil echipat cu un asemenea motor. Specialiștii afirmă că rezultatele sînt foarte bune, atît în ceea ce privește siguranța de funcționare a motorului cît și coeficientul de radiații, care este de zece mii de ori mai mic decît la motoarele atomice folosite la submarine.

Cu un automobil echipat cu cel mai mic motor atomic se pot parcurge, fără altă alimentare, pînă la 120 000 km, iar la un automobil echipat cu un motor mai mare, chiar 300 000 de km.

Vedere parțială a fabricii de conserve din fructe și legume din Riureni, regiunea Argeș

Sfatul medicului

GEMURILE ȘI DULCEȚURILE ÎN ALIMENTAȚIE

Aimentația trebuie să acopere nevoile rezultate din neconținutul transformării ce stau la baza vieții. Dacă alimentele folosite satisfac calitativ și cantitativ nevoile nutritive ale organismului, se realizează un echilibru între ceea ce organismul metabolizează (transformă) sau pierde. Se obține astfel, o corespunzătoare structură morfologică a organismului, pe de o parte, iar, pe de altă parte, se evită unele boli care apar ca urmare a unui dezechilibru între factorii amintiți. Alimentația rațională asigură o bună dezvoltare fizică și mentală, mărește posibilitatea de adaptare la mediul de muncă, ridică puterea de rezistență a organismului față de agenții patogeni.

Dintre alimentele folosite, dulciurile — în special cele căpătate prin amestec de zahăr, apă și fructe (dulcețuri, gemuri, siropuri etc.) — au o mare însemnătate. Fructele sînt bogate în apă, conțin glucide (levuloză, fructoză, zaharoză), acizi organici, elemente minerale, vitamine, arome și săruri (calciu, potasiu, magneziu, fosfor) necesare proceselor metabolice ale organismului.

Pentru a sublinia valoarea nutritivă a dulciurilor este de ajuns să amintim puterea calorică a citorva dintre preparatele din zahăr și fructe. Astfel: 100 gr. zahăr dau 410 calorii, 100 gr. marmeladă sau gem — 277 calorii, iar 100 gr. sirop — 276 calorii. Toate acestea se raportează la valoarea calorică a rației alimentare complexe, care variază între 1300—3500 calorii după vîrstă, stare fiziologică, mediu, condiții de muncă etc.

Aportul în vitamine este în funcție de specia din care face parte fructul respectiv. Astfel, 100 grame de produs comestibil de mere, caise, cireșe, gutui, struguri, pere acoperă pînă la 20 la sută din rația medie zilnică de vitamina „C” (75 mg.) a unui adult, în timp ce, aceeași cantitate de portocale și lămîie acoperă 60—80 la sută, iar fragii și căpșunile 80—100 la sută.

Gemurile și dulcețurile, prin conținutul bogat în glucide și apă, sînt indicate ca medicamente în anumite boli renale și hepatice. Ele stimulează digestia, echilibrul nervos; influențează favorabil creșterea celulelor, înlocuiesc în bună parte pierderile energetice ale organismului.

În raport cu trebuințele energetice, fructele, alături de legume, trebuie să reprezinte 14—17 la sută din valoarea calorică a dietei.

Lipsa dulciurilor din organism atrage tulburări de metabolism, de creștere, de digestie, tulburări ale echilibrului nervos, tendințe la hemoragii etc. Aceste tulburări se datoresc nu numai lipsei de zahăr, ci și a celorlalți factori existenți în fructe (vitamine, săruri etc.).

Nu este mai puțin adevărat că un consum exagerat de dulciuri și repartiția nerațională în cadrul meniului poate influența nefavorabil sănătatea. Folosite cu chibzuință, dulciurile contribuie, alături de celelalte feluri de alimente, la realizarea funcțiilor de bază ale întreținerii vieții.

Dr. M. GHEORGHIU

Deținători de oi!

În întreaga țară se desfășoară acțiunea de contractare a linii din producția anului 1965.

Valorificînd prin contracte producția de lînă, obțineți: 45 la sută arvună din valoarea

contractului, prețuri avantajoase și totodată contribuți la sporirea producției de bunuri de larg consum.

Contractați cu unitățile sau imputerniciții D.C.A., lînă de pe toate oile ce le dețineți.

Răspuns la întrebările cititorilor

OBLIGAȚIA DE ÎNTREȚINERE A COPIILOR

Pîntre îndatoririle legale pe care le au părinții față de copiii lor este și aceea ca, în caz de despărțire, părintele care a lăsat copiii la celălalt soț să contribuie, în continuare, la întreținerea acestora. Cînd părintele respectiv nu se achită de bună voie de această îndatorire, el poate fi obligat prin lege s-o facă. În acest sens, legea prevede că acela dintre soți la care se găesc copiii poate să ceară tribunalului să stabilească obligația de întreținere chiar înainte de a se judeca divorțul. Atunci cînd acțiunea de divorț cuprinde și cererea ca minorul (sau minorii) să fie încredințați spre grijă și educare unuia dintre părinți și să se stabilească și pensia de întreținere, pensia se va plăti începînd de la data cînd s-a introdus divorțul. Instanța de judecată examinează problema contribuției părinților pentru întreținerea copiilor, în cadrul judecării divorțului, chiar dacă soțul căruia i s-au încredințat copiii n-a cerut în scris aceasta. Din moment ce ambii părinți sînt datori să contribuie la întreținerea și educarea copiilor minori, atunci cînd obligă pe unul dintre părinți la plata pensiei, tribunalul ține seama de veniturile realizate de ambii părinți.

Ce se întîmplă însă atunci cînd părintele care dăorește pensie de întreținere nu are un cîștig din muncă deși este sănătos? Este cunoscut faptul că în țara noastră „munca e o datorie și o chestiune de onoare pentru fiecare cetățean capabil de muncă”. Se știe de asemenea că dreptul la muncă este și el asigurat. Acela care este sănătos, dar nu vrea să muncească, poate fi obligat să plătească pensie de întreținere, urmînd ca tribunalul să aprecieze cît anume trebuie să plătească lunar.

Părintele dator să plătească pensie poate fi obligat să achite suma stabilită chiar dacă se îmbolnăvește. În acest caz suma respectivă se reține din ajutoarele pentru incapacitate temporară de muncă (din cauza de boală sau accident). Unii cititori, membri ai cooperativelor agricole de producție ne-au întregat: „Cum se stabilește pensia de întreținere pentru copilul unui țaran cooperativ?”

În aceste cazuri pensia de întreținere se fixează avîndu-se în vedere atît venitul realizat de țaranul cooperativ în produse și în bani în raport de zilele-muncă efectuate cît și venitul ce-l realizează acesta de pe lotul personal de pămînt precum și de la animalele productive, păsările și inventarul mărunt ce formează gospodăria sa personală.

Și un ultim aspect al acestei probleme: cînd încetează obligația de întreținere a copiilor?

Părinții nu mai datorează legal pensia de întreținere cînd copilul devine major, este capabil de muncă și are un venit propriu care îi acoperă nevoile.

Dacă ajuns la majorat, copilul vrea însă să urmeze o facultate, poate să pretindă mai departe pensie de întreținere

Av. THEODOR N. LECCA

PREZENȚE ROMÂNEȘTI PESTE HOTARE

În cadrul dezbaterilor din ședința plenară a Consiliului Executiv al U.N.E.S.C.O., a luat cuvântul acad. Athanase Joja, vicepreședinte al Consiliului și reprezentantul R.P. Române în Consiliu. Vorbitorul a arătat printr-o serie de exemple că U.N.E.S.C.O. trebuie să promoveze mai mult cunoașterea reciprocă a valorilor culturale, înțelegerea și colaborarea internațională pe plan educativ, științific și cultural, să devină un factor important în apărarea păcii, a respectului reciproc între popoare, în cadrul unei politici de coexistență pașnică activă.

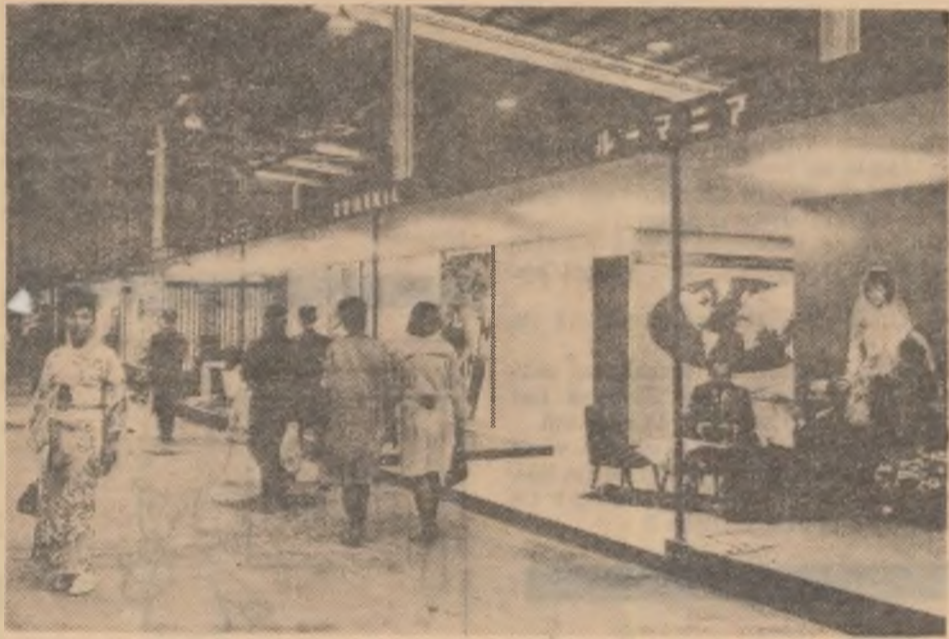
Teatrul de Comedie din București a prezentat la cea de-a 12-a stagiune a „Teatrului Națiunilor”, de la Paris, piesele: „Troilus și Cressida” de Shakespeare, „Rinocerii” de Eugen Ionescu și „Umbră” de Evgheni Șvarț. Turneul Teatrului de Comedie din București a obținut un mare succes. Presa franceză a consacrat ne numărând articole elogioase jocului actorilor români. Iată, de pildă, cu privire la reprezentarea piesei „Troilus și Cressida”, Agenția France Presse arată că teatrul bucureștean a reușit un triumf.

La primul Festival internațional al filmului pentru copii și tineret, de la Gottwaldov, filmul românesc „Gaudeamus igitur” a fost distins cu premiul întâi pentru filmele artistice.

La invitația Pen-Clubului a sosit la Paris o delegație de scriitori din țara noastră, condusă de acad. Victor Eftimiu, președintele Centrului român al Pen-Clubului. Din delegație mai fac parte scriitorii Eugen Jebeleanu, Alexandru Balaci și Marin Preda.

Baritonul român Nicolae Herlea, artist al poporului, a apărut pentru a doua oară pe scena „Deutsche Oper” din Berlinul de vest în rolul Contelui de Luna din opera „Trubadurul” de Verdi, sub bagheta cunoscutului dirijor italian, Giuseppe Patone. Nicolae Herlea a fost aplaudat la scenă deschisă și rechemat de public de mai multe ori.

Numeroase edituri italiene au publicat în ultimul timp cărți de literatură română, clasică și contemporană, făcându-i cunoscuți în rindul cititorilor italieni pe I. L. Caragiale, Ion Creangă, Zaharia Stancu, Tudor Arghezi și alții. Printre ultimele lucrări de autori români apărute în librăriile italiene cităm: „Răscoala” și „Ion” de Liviu Rebreanu, „Neamul Șoimăreștilor” de Mihail Sadoveanu, „Moara cu noroc” de Ion Slavici, „Crăciunul de la Silvestri” de Ionel Teodoreanu. În curs de apariție se mai află și alte lucrări aparținând lui Mihail Sadoveanu, Camil Petrescu, Ion Slavici, Duiliu Zamfirescu, Eugen Barbu etc.

Aspect de la Oficiul comercial al R.P. Române care a funcționat la Târgul Internațional de la Tokio

Există oare în zilele noastre robi, bărbați și femei, care să fie vinduți și cumpărați în văzul lumii, ca niște obiecte oarecare?”

Întrebarea aceasta și-a pus-o ziaristul italian Folco Quilici, și, ca să-i găsească răspunsul, a întreprins o lungă călătorie prin mai multe țări ale Africii. Străbătând mai bine de 5.000 de kilometri prin deșerturile africane, Quilici a cules materiale din cele mai interesante, care confirmă existența negoțului cu robi în plin secol XX. Impresiile acestei călătorii s-au concretizat într-o suită de note de drum, publicate în săptămânalul „Illustrated Weekly of India”, sub titlul „Pe urmele neguțătorilor de robi din zilele noastre”, din care spicim

aveau cătușe de oțel la mîini. Firește, caravana a fost reținută, urmînd să se stabilească mai tîrziu, în fața unui tribunal, dacă adolescenții descoperiți în peșteră erau... copiii oamenilor din caravană, așa cum susțineau aceștia, sau robi destinați a fi vinduți în Arabia Saudită.

Autorul notelor de drum a asistat mai tîrziu la mai multe procese de acest fel, la Lagos, în capitala Nigeriei. La unul din ele, spune ziaristul, a compărut ca acuzat un băcan care a cumpărat... patru băieți. Omul nu se socotea cîtuși de puțin vinovat, pentru că el n-a furat nimic, ci a plătit marfa cinstit, negustorește...

În timpul călătoriei sale, Quilici a întîlnit și o altă formă de

„Illustrated Weekly of India” despre

NEGUȚĂTORII DE ROBI

o seamă de relatări grăitoare, ca o completare mai amplă la o notă privind negoțul de robi și publicată mai de mult în revista noastră, pe temeiul cercetărilor anterioare întreprinse de același ziarist.

În Africa, scrie Quilici, problema robiei are rădăcini adînci, ea fiind strîns legată de relațiile sociale deosebite statornicite între oameni ca urmare a îndelungatei stăpîniri coloniale. Astăzi, ca și în trecut, pe nesfîrșitele deșerturi nisipoase care separă teritoriul Republicii Ciad de Sudan se aștern drumurile caravanelor. Drumurile acestea leagă inima Africii de Marea Roșie, dincolo de care se află Arabia Saudită, înfloritoare piață de sclavi a Orientului Mijlociu. Aici duc toate drumurile neguțătorilor de oameni. Pentru a lupta împotriva lor, la granițele Africii Răsăritene patrulează detașamente speciale. Sarcina acestora este deosebit de grea, pentru că au de controlat frontiere lungi de aproape 5.000 de kilometri.

Insoțind un detașament din acestea, ziaristul a asistat la surprinderea unei caravane de robi în oaza Harvan, aflată pe drumul dintre Ciad și Sudan. După un minuțios control al caravanei suspecte, relatează Quilici, una din patrule a găsit într-o peșteră, ascunși în dosul unor baloturi, zeci de băieți și de fete frumoase, supravegheați de un om din caravană, înarmat. Unii dintre băieți

sclavaj. Este vorba de „robia de bună voie”, cînd, în căutarea unei bucăți de pîine sau în virtutea unor „obiceiuri” retrograde, triburi întregi se văd nevoite să se înrobească.

Un exemplu tipic de robie voluntară îl oferă situația tribului fulbe, trib de păstori care își trag obîrșia din Valea Nilului. Fulbe, africanii „cu pielea cea mai neagră”, posedă o forță uriașă. Neavînd vite proprii, ei păstoresc pe cîmpiile dintre Sudan și Africa Răsăriteană turme de oi și de cămile aparținînd marilor crescători de vite din regiunea de litoral a Peninsulei Arabice. În sezonul ploilor (august-septembrie), cînd răsare iarba „cram-cram”, fulbe dau un fel de examen, numit „șarot”, pentru a obține postul de păstor. Ei trebuie să-și dovedească puterea de rezistență și devotamentul, pentru că marii proprietari își încredințează vitele numai aceluia care se arată curajoși și hotărîți să le apere de orice primejdie.

„Șarot”-ul constă din... biciuirea la care se supun, perechi-perechi, în cadrul unei „ceremonii”, viitorii păstori, sub ochii stăpînitorilor veniți să-și „angajeze” și ai unui mare număr de spectatori.

Cei care trec cu succes acest „examen”, devin proprietatea personală a crescătorilor de vite, adică robi...

I. B.

Din programul de radio și televiziune

pe săptămîna
30 mai — 5 iunie

RADIO

RADIOJURNALE ȘI BULETINE DE ȘTIRI: Duminică: programul I: 7; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 10.30; 14; 19; 21; 23; 0.52; programul III: 16; 21.30; în fiecare zi de lucru: programul I: 5; 6; 7; 10; 12; 14; 16; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21; 23; 0.52; programul III: 18; 21.30.

EMISIUNI PENTRU SATE: Duminică: programul I: 7.30 — Jurnalul satelor; în fiecare zi de lucru: programul I: 6.20 — Jurnalul satelor.

DUMINICĂ: programul I: 11.30 „Răspunsuri pe portativ” — melodii populare. 13.00 Selecții din spectacolul „Veselia la 174”. 15.30 Parada soliștilor de muzică ușoară. 17.00 Transmisiunea meciului de fotbal R. P. Română — R. S. Cehoslovacă din preliminariile campionatului mondial. 20.20 Premieră. Teatru la microfon: „Galileo Galilei” de B. Brecht. 23.12 George Enescu interpret și compozitor; programul II: 12.15 Frumoase versuri spune țara — montaj literar. 16.00 „La horă-n sat” — cîntece și jocuri. 18.06 Interpreți de odinioară ai muzicii populare. 19.45 „Tineri talente la microfon”: Livia Neșu, flautierașul Constantin Chisăr și acordeonistul Toni Dumitrache.

LUNI: programul I: 10.30 Melodii populare. 11.30 Interpreți de muzică populară: Eugenia Frunză, Fărămiță Lambru și Terente Petrescu. 17.15 „Pe ulița dorului” — melodii populare; programul II: 7.50 Melodii populare. 9.03 „Aleea trandafirilor” — muzică ușoară. 12.30 Folclor muntețesc. 13.30 Poeme clasice. „Nunta Zamfiresci”, „Trei, doamne”, „Mama” de Geo-

ge Coșbuc. 14.35 Melodii populare: cîntă Ștefania Stere și Ion Văduva. 20.40 „Cîtu-i Maramureșul” — muzică populară.

MĂRTI: programul I: 12.30 Cîntă orchestra „Barbu Lăutaru” a Filarmonicii de Stat „George Enescu”. 15.38 „Și pe vale și pe grui” — melodii populare din diferite regiuni ale țării. 22.45 Care dintre aceste melodii vă plac mai mult?; programul II: 7.50 Cîntece și jocuri populare. 13.40 „Cîntă acordeonul” — muzică populară. 15.10 Melodii populare din Moldova. 18.00 Cîntă Ioana Radu.

MIERCURI: programul I: 9.40 Cîntece și jocuri populare. 12.15 Partea a II-a din oratoriul „Tudor Vladimirescu” de Gheorghe Dumitrescu. 15.40 Muzică populară interpretată de Ilie Artinescu, Stelă Firulescu și Ilie Cazacu; programul II: 11.03 Muzică populară. 16.00 „Ride luna dup-un nor” — melodii populare. 19.30 Teatru la microfon: „Mizantropul”, comedie de Molière.

JOI: programul I: 10.03 Poemul vieții noi de Dumitru Bughici. 10.15 Lecturi la cerea ascultătorilor: Din povestirile lui Liviu Rebreanu. 10.30 Soliști și orchestre de muzică populară. 13.00 Muzică populară cerută de ascultători. 17.15 Cu microfonul prin regiunea Hunedoara. 17.35 Muzică populară interpretată de Valeria Colojoară și Sile Ungureanu; programul II: 11.15 Jocuri populare din diferite regiuni ale țării. 13.30 „Ne-am născut cu lumină” versuri ale tinerilor noștri poeți. 16.00 Melodii populare interpretate de Guți Adică și Gheorghe Piculeață. 19.05 Album de romanețe.

VINERI: programul I: 7.45 „Cîntă pri-

vighetorile” — muzică ușoară. 9.30 Cîntece și joc de pe la noi, muzică populară. 10.03 Teatru la microfon: „Prietenia mea Pix” de V. Em. Galan. 15.30 „Flori și melodii” — muzică ușoară. 18.15 Cîntece populare cerute de ascultători; programul II: 14.35 Buchet de melodii populare. 16.00 „Pe strune de vioară” — melodii populare. 18.49 Muzică populară interpretată de Traian Lăscuț Făgărășanu.

SIMBĂȚĂ: programul I: 8.06 Cîntă orchestra de muzică populară „Doina Moldovei” a Filarmonicii de stat din Iași. 12.40 Muzică populară interpretată de Benone Sinulescu și Petrică Vasile. 15.45 „Un cîntec și o floare” — emisiune de muzică populară; programul II: 10.25 Cîntece și jocuri populare. 10.50 Emisiunea muzicală „Cîntăm partidu!”. 12.00 Folclorul în prelucrarea compozitorilor. 15.10 „De-a lungul Dunării, cu cîntec și joc”.

TELEVIZIUNE

DUMINICĂ

11.00 Emisiune pentru sate: ● Raid-anchetă: Îngrijirea culturilor ● Interviuul nostru: Ce măsuri ați luat pentru obținerea unor furaje de bună calitate? ● Dicționar tehnic: Aspersiune ● Noutăți din agricultură — jurnal agricol ● Muzică populară românească.

După amiază — Duminică sportivă. Fotbal: Întîlnirea internațională dintre echipele Republicii Populare Române și Republicii Socialiste Cehoslovace.

19.35 Film: „Frumusețea diavolului” cu Michel Simon și Gerard Philippe. 21.05 „Noapte bună, părinți”. Emisiune muzical-distractivă.

LUNI

20.00 Spectacolele săptămînii. 20.15 „De la o melodie la alta”. 20.30 Film: „Casa neterminată”. 21.50 Cîntă tenorul Ion Buzea.

MIERCURI

20.00 Debuturi. O nouă emisiune a Studioului nostru consacrată tinerelor talente care debutează pe micul ecran. 21.00 Oameni sărmani. Ecranizare de Ion Barna după lucrarea cu același titlu de F. M. Doszjevski.

JOI

20.05 În Studio: Ansamblul de cîntece și dansuri „Clocîrlia” al Ministerului Afacerilor Interne. 21.00 Film: „Judecătorul de minori”.

VINERI

21.00 Avangardieră. 21.20 30 de minute cu... Astă-seară, Marcel Angheliescu, artist al poporului.

SIMBĂȚĂ

20.00 Tele-enciclopedie. 21.00 Retrospectivă umoristică. Emisiunea a III-a, cu Radu Zaharescu. 21.45 Film: Spectacol de revistă.

INSTANTANEE AVICOLE

de Tudor MUȘATESCU

OUL PROASPAT

In cuibarul plin de umbră și de cotcodac sonor
O găină maternelă a ouat un oușor.
Și, privind-o cu emfază, oușorul zise-n sine :
— Ce ți-e, nene, cu natura ! Uite ce-a ieșit din mine.

NEDUMERIRE

Intr-o zi un ou de rață se-nțilni cu-n ou de struț
Și privindu-i silueta, prinse a se minuna :
— Nu știi ce să cred, maestre, (zise candid și drăguț)
Am slăbit eu într-atita, sau v-ați ingrășat mata ?

FABULA

Lelea Veta, luind in poală ouăle de la cuibar
Se gindea : — Ce scrob le facem ! Cu verdeață și mărar !
Și, lingindu-se pe buze, buf ! cu ouăle pe scări :

morala

Niciodată, între ouă, nu vorbi despre jumări.

ANECDOTA PRIMEAZA

O găină, de-a moțată, umblind creanga pe șosea,
Un tractor pornit spre cîmpuri trecu buzna peste ea.
Însă, dup'o clipă numai, puica cea cu ochi focoși
Se ivi din praf și zise : — Asta zic și eu cocoș !

Țăranul cel isteț

Cică a fost odată un împărat care avea așa un fel de slăbi-ciune pentru tot solul de scorneli și de minciuni.

Intr-o bună zi, împăratul acela a dat sfoară-n țară, vestindu-și supușii precum urmează: „Care om de pe cuprinsul împărăției mele mi-o spune o poveste mai trăznită, așa de trăznită încît să mă facă să zic că-i o minciună, acela va căpăta jumătate din împărăție”.

După o vreme, s-a înfățișat dinaintea împăratului un cioban și a grăit așa:

— Tatăl meu avea un ciomag atît de lung, că ajungea cu el pînă la cer și amesteca stelele.

— Nu mă miră deloc una ca asta. I-a răspuns împăratul. Află că bunicul meu avea o lulea atît de lungă, că și-o aprindea de la soare.

Ciobanul s-a dus acasă cu mîna goală.

Pe urmă, s-a înfățișat dinaintea împăratului un croitor și a grăit așa:

— Am vrut să vin mai devreme, mărite împărate, dar am întîrziat. Ieri s-a stîrnit o furtună, fulgerul a sfișiat cerul și a dat o ploaie mare.

Eu m-am dus să cos cerul la loc și de-aceia am întîrziat.

— Nu mă miră deloc una ca asta, i-a răspuns împăratul. Dar să știi că ai făcut treabă de cîrpaci, pentru că azi cusătura s-a rupt și a plouat din nou.

Și s-a dus acasă și croitorul cu mîna goală.

S-a înfățișat apoi inaintea împăratului, un țăran, nevoiaș, cu o baniță subsuoară.

— Tu, mă rog, ce poțestești ? I-a întrebat împăratul.

— Păi, măria ta, i-a răspuns țăranul, știind că-mi datorezi o baniță de aur, am venit să mi-l dai.

— O baniță de aur ? s-a mirat împăratul. Asta-i minciună curată !

— Dacă-i minciună, a zis țăranul cel isteț, atunci dă-mi jumătate din împărăție.

— Ba nu, ai dreptate, a încercat s-o dreagă împăratul.

— Dacă am dreptate, i-a întors-o țăranul, atunci fă bine și umple-mi banița cu aur

Din folclorul armean.
In rominește de I. BLOCK

ÎNTR-DOUĂ LOCALURI

Cooperativa e peste pod. În inima satului. Mărfurile sîs împărțite în două locuri. Într-o casă băcănă, iar peste drum, în alta, sticlele. Adică vinul, țuica be-rea.

Responsabilul are o misiune grea. Nici la armată nu s-a descurcat cu atîta trudă. Cum să se-mpartă omul în două. Răi sîs oamenii. L-au reclamat pe la sfat, l-au spus președintelui. Mai ales femeile. Ale dracului sînt femeile !

Adevărul însă numai el îl știa. E drept, cînd venea cineva la băcănă găsea lacătul pe ușă.

— Da' unde-i tovarășul responsabil ?
— Unde să fie, săracul, zicea cite unul. Muncește, nu stă degeaba. N-are omul zece mîini.

Niculaie era vizavi. La sticle.
— Hai noroc, măi Niculaie...
— Să trăiești, badiță Costache.
— Dă-mi și mie vreo trei kilе.
— De care ? Alb ?
— Ție care-ți place ?
— Îi bun și albul.

Lua Costache trei litri de vin, mai cîntea și cu Nicolae un litru că dă, oameni sîntem.

— Tovarășe Neculai, am nevoie de drojdie și o leacă de săpun de rufe.

— N-am timp acum. Lasă că vin eu. Cum mă-sa să mă mai împart. Nu vezi că-s singur cu toate pe cap ?

— Văd eu că ești singur, e-adevărat, dar de ce nu mai treci drumul ?

Cînd să se hotărască bietul Nicolae să meargă la băcănă, iaca tocmai sosi și Năstase :

— Două de tescovină și oleacă de bere !

Nicolae, săracul, iar toarnă, iar măsoară, iar cînteste. De ! Cum să lași omul. Dacă nu-l servești, te reclamă.

— Bădie Nicolae, am auzit c-a venit brînză. Aș vrea să cumpăr și eu un bec.

— Măi da grăbiți mai sînteți ! Ce să fac ? Să mă tai în două ?

Cînd să pornească tovarășul Nicolae spre băcănă, intră pe ușa depozitului Vasile Cucuruz.

— Măi Vasile, am damigeana asta de cinci kilograme. Dă-mi de ăla roșu de cinci lei.

Și uite așa bietul om, iar turna, iar măsura, iar cîntea, că dă, dacă nu servește îl scorie în condica de sugestii. Și oamenii sîs răi. Nu vor să știe, poți ori nu poți. Să fie serviți.

Se făcuse șase seara. Niculaie mai turnă vreo zece litri alb, mai eliberă bonuri pentru o ladă de bere. O parte acasă, alta pe loc. În sfîrșit, se hotărî să treacă dîncolo, la băcănă. Nu era departe. Vreo douăzeci de metri. Pe un afiș mare : „Cooperativa desc' între șapte dimineața și șase seara”.

— Acum ce vină am eu — își spuse Niculaie. S-a închis. Gata. Ora de închidere. Pot eu să calc programul ? Tocmai eu să nu-l respect ? Mă reclamă !

Și se întoarse cu inima împăcată. Tocmai sosise a lui Celmare. Două de tescovină, trei de bere... Una pe loc.

C. N. CONSTANTINIU

P.S. Cele de mai sus nu sînt rodul fanteziei. Cooperativa și responsabilul există la Lunca Giștei, pe apa Bistriței.

Bineînțeles, autorul a mai exagerat. Dar tot la raionul cu băuturi își petrece mai mult viața tovarășul responsabil.

Cronica rimată

CE SĂ FIE ?

Stă la sfat familia toată
Și dezbate — acum de zor
O problemă complicată :
Ce să fie puîșor ?

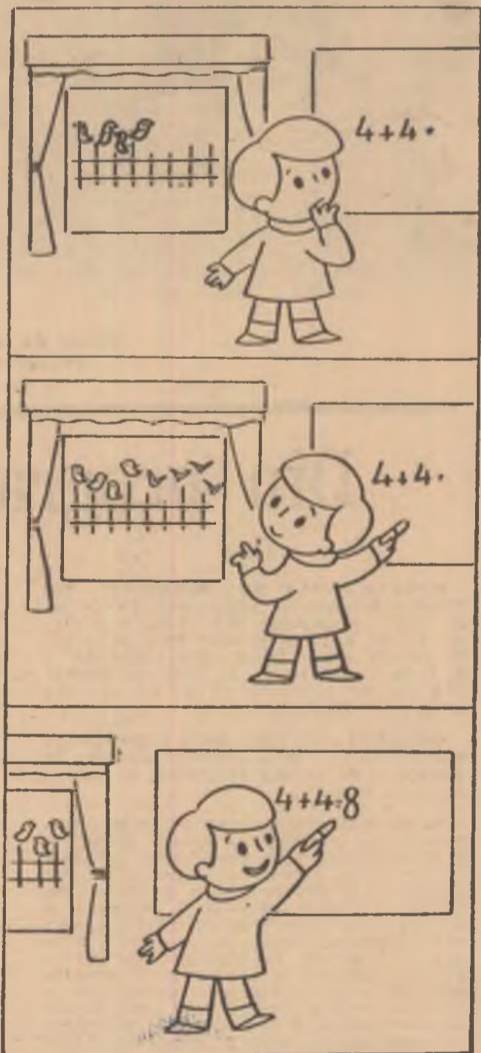
Visătoare mama spune :
— Eu aș vrea să-l știu artist.
Dar bunicul se opune :
— Nu, mai bine tractorist !

— Puiu-n cosmos o să zboare,
Zice tata ferm, ritos.
— Aș, nu-l las, bunica sare,
Fîndcă e periculos.

— Agronom mie-mi convine...
Ba-i frumos economist...
— D-apoi doctor n-ar fi bine ?
— Cel mai bine-i farmacist !

Rîde barza cînd i-aude
Cum de mult n-a petrecut
Și ea știe de ce rîde :
Puiu... nici nu s-a născut.

ȘTEFAN TITA

Fără cuvînt

Desen de S. ALEXANDRESCU